

رفقا! شاید مالبوی کنگره می رویم! واقعیت اینست که کنگره نه نقطه آغاز بلکه نقطه پایان یک فرآیند تکامل است. لذا اساس تکامل سازمان نه در کنگره بلکه در روزه‌هایی است که تا کنگره می‌بیماییم و در حقیقت کنگره نقطه اوج ریایان این روند است. و اما کدام روزه‌ها متضمن مقصود ما از سطح تکامل سازمان تا کنگره می‌باشد؟ می‌توان بدو گونه روند اصلی اشاره کرد:

۱- روند تکامل مضامین تئوریک مطروحه در لوکس‌ها که با عمیق‌تر، (سبب‌تر، علمی‌تر) هم‌جانبه‌تر و سازمانیافته‌تر کردن آنها صورت می‌گیرد.

۲- روند تکامل شیوه‌گزینی افراد شرکت‌کننده در کنگره و زمان تشکیل کنگره. در رابطه با روند نخستین علی‌رغم برخی نارسائی‌های باید گفت بطور کلی در جهت منجم‌تر کردن افکار تشکیلات بوده است. اما روند دوم متأسفانه هنوز در محاق کمیته مرکزی محبوس است و تکرار تشکیلات یکی از جریان‌های آن بی‌ضریه. آیا این روند بوسیله کمیته مرکزی تاکن تعقیب خواهد شد؟ اگر قرار باشد این روند تا با فرجه بوسیله کمیته مرکزی تعقیب شود کنگره ای دموکراتیک خواهیم داشت؟

اگر قرار باشد کمیته مرکزی افراد شرکت‌کننده در کنگره را انتصاب کند؟
اگر قرار باشد کمیته مرکزی بدون انتصاب شدن با حق رأی در کنگره شرکت نمایند؟
اگر قرار باشد بعد از کمیته مرکزی زمان تشکیل کنگره را به تعویق بیندازد؟
آیا این مفهوم شده کردن کنگره و بطریق اولی مفهوم ستودن سازمان و غلبه بر تکاملی، بلکه بازگشت به عقب و قهقرا اینست؟

آیا این مفهوم عدم رعایت دموکراسی و حقوق توده تشکیل دهنده؟
رقعای ما که در سازمانها بحث در مورد سازمانی آنها با تأخیری طولانی هنوز
هم بی توجهی خود ما به خواست توده تشکیل دهنده در آن سالها را نتوانسته اند که فهمیده
و این در حالیکه سلاح زنگار بسته «پولتن سازمانها انتصاب است» دیگر
بازار کوه در جنبش کمونیستی یافته است چرا و به چه دلایلی جو خواست
توده تشکیل دهنده در عرصه دوم را نرفته اند؟ و تا هنوز پشت درها بسته به کار
گزینش بسیار برای انتصاب و گزینش افراد شرکت کننده در گزینش می پردازند؟
شاید نظر رفقای این باشد که ابتدا به یک حداقل در مورد گزینش دست یابند و
آنوقت آنها بدون تشکیل بدهند؟ حتی اگر این چنین هم باشد، محروم کردن
تشکیل از شرکت در بحث گزینش درست نیست. این نه مطابق دموکراسی
و نه مطابق عدلیت است. اگر از زمان تشکیل کننده فقط صرف نظر کنیم.

سئله بسیار گزینش افراد کننده را نمی توان هم اکنون نادیده گرفت.
صرفاً جو انتشار این بحث را نگریه و توده تشکیل دهنده را در آن شرکت دهیم.
روزهای پیش از ط انتشار پولتن در تشکیل را بیاد آوریم. اعتماد در این
عرصه دارد به حداقل می رسد. توده تشکیل دهنده را بختی نماند که تا مانده اعتماد
خود را نسبت به آنها از دست بدهد. رفقار را به مسئولیت بزرگ رهبری در

این عرصه غرا میخواهیم. سیما - علی - ۱۸، ۱۹، ۲۰